

Největší záhady vesmíru: Co bylo před Velkým třeskem? (1.)

30.04.2016 - Josef Myslín

Dnes už každý **tuší**, že náš vesmír začal Velkým třeskem, **já tuším i něco jiného (*)**; **Výklad mého „tušení“ je dole pod článkem** kdy se z ničeho stalo všechno. **Co však bylo předtím? A můžeme to vůbec nějak zjistit? Zjistit těžko, ..ale navrhnout smysluplnou hypotézu ano.**

Obrázek vymazán

V průběhu 20. století se objevily dvě velké fyzikální teorie, které navždy změny náš pohled na vesmír a přírodu. Jednalo se o Einsteinovu obecnou teorii relativity, jež nám prozradila mnohé o gravitaci a jejím působení, a o kvantovou mechaniku, která nám naopak otevřela dveře do světa mikrokosmu, do světa elementárních částic.

Z Einsteinových rovnic vyplývalo, že vesmír nemůže být statický, že se musí rozpínat. A i když tomu zpočátku vědci příliš nevěřili a snažili se (zejména Einstein) rovnice upravit tak, aby statický, neměnný kosmos připouštěly, experimentální fakta zjištěná o několik let později hovořila jasně: vesmír není statický, opravdu se rozpíná. **Lze tedy soudit, že kdysi – ve velmi vzdálené minulosti – musel být daleko menší, a že dokonce v určitém okamžiku byla veškerá současná hmota Proč je jí konečné množství ? A proč si myslí fyzikové že od Třesku žádná hmota nevzniká ? vesmíru napěchována do nepředstavitelně malého, až nulového objemu.** Zmíněný okamžik dnes nazýváme Velký třesk (termín původně posměšně použil britský astronom **Fred Hoyle**, který s danou teorií nesouhlasil).

Co však Velkému třesku předcházelo? Nevíme. **..nevíme, ale navrhnout smysluplnou hypotézu můžeme.** A dokonce ani nevíme, co se stalo přesně v okamžiku, kdy k němu došlo. Dvě největší teorie 20. století totiž **nejsou vzájemně slučitelné (myslím, že vím jak by to šlo)** : teorie relativity velmi dobře popisuje objekty s velkými rozměry a velkou hmotností a kvantová mechanika zase objekty s malými rozměry a malou hmotností – jenže při Velkém třesku se obrovská **hmotnost** soustředila v nepředstavitelně malém objemu. (**myslím, že lépe mluvit o soustředění „hmoty“**, která má vlastnost : „**hmotnost**“. Přičemž dál navrhuji, že tou „hmotou“ počátečního stavu byl **sááám křivý časoprostor ve stavu horké plazmy** ; čili horká plazma kvarků, gluonů a fotonů je samotná „**pěna dimenzí prostoročasových**“, v níž „zamrzají“ **klubička zkompatifikovaných dimenzí**, jenž se poté budou „jevit=presentovat se“ jakožto elementární částice hmotové + v každém stavu křivosti znamenajících „vlastnosti“) A zde naše teorie selhává. Ne. Vysoká křivost dimenzí dvou veličin ČAS a DELKA je stavem „pěny“, která je **lineární ve smyslu $10^{5500} = 10^{5500} + 1$** ..; tato linearita (řez pěnicím vakuem dimenzí) **při rozbalování křivosti „pěny“ do velkoškálového stavu čp s funkcí gravitace, se dostane až na „stav rozbalenosti“ parabolickou – a tou je už „gravitace – OTR“ ... čili : „pěnovitá“ linearita „vrčících“**

dimenzí v plazmě, nebo na planckových škálách –vřící vakuum, čili „pěna“ dimenzí dvou veličin, přejde neskokově pomocí střídání symetrií s asymetriemi do nelinearity http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/h/h_082.jpg → to je způsob jak „sjednotit QM a OTR“ Ačkoliv se o to snažil sám Albert Einstein a mnoho vědců po něm, kvantovou teorii gravitace dosud nemáme. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/h/h_082.jpg

Je tudíž velmi pravděpodobné, že současnou teorii budeme muset upravit – ukazuje se totiž, že nekonečna, která se v dnešních rovnicích objevují, značí velmi pravděpodobně její nedostatky. Dokážeme již tvořit modely chování vesmíru od času zlomku sekundy po jeho vzniku, avšak pro dřívější události (a tím méně pro období před Velkým třeskem) teorii nemáme. To nám ovšem nebrání ve spekulacích, které pokrývají široké spektrum variant : od možnosti, že Velkým třeskem začaly čas a prostor jako takové, po alternativu, že vesmír neustále osciluje mezi vznikem a zánikem. Jde ovšem o pouhé spekulace. „Pouhé spekulace“ jsou varianty vizí a úvah a myšlení, které předchází „poslední spekulaci“, která se nakonec zdaří a je potvrzena a uznána vrcholnými odborníky jako reálná-věrohodná ; jsou tedy žádoucí.

Kdy najdeme řešení?

Přestože výzkum postupuje mílovými kroky, nelze patrně v dohledné době očekávat vznik teorie, která by dokázala spojit teorii relativity a kvantovou mechaniku. Kandidátů je sice spousta, nicméně za současného stavu techniky nelze žádný z těchto výkladů ověřit : předpokládají totiž existenci částic či struktur, které se projevují pouze při nesmírně vysokých energiích, o patnáct až dvacet řádů vyšších, než jaké zvládnou naše současné přístroje. A i kdybychom dokázali takové teorie najít a ověřit a dostali se tak blíže k poznání samotného Velkého třesku, stále by nebylo jasné, co se odehrálo před ním.

Nová kosmologie

V knize *Stručné historii času*, stručně přepsané na You tube <https://www.youtube.com/watch?v=-H5mm-jXoJ8> od Stephen Hawking, už v úvodní minutě 1:04 –1:09 h k úžasu diváka-čtenáře-posлуhače říká autor : *Základní otázky o původu Vesmíru můžeme vyjádřit aniž bychom matematiku potřebovali.* Patřím k takovým, který tu matematiku těžkou dobře neovládá. Ale poté, co mi dodal velký kosmolog S.Hawking odvalu, chci také podat svou variantu Vzniku Vesmíru, o níž si myslím, že není vybočením do rovin fantasmagorií a je-bude 'spekulací' zajímavou a podnětnou.

Kupodivu celou novou variantní kosmologii od A až do Z (jak jí odborníci i poučená veřejnost zná v podání „odsouhlaseném“), nutno zahájit u nového pochopení výsledku experimentu Moreyho – Michelsona s jeho interferometrem. Odtud vzešla Lorentzova transformace, která dala vznik relativitě jako takové. To nové, co tu chci nadnést, je v tom, že „gama“ člen v LT je korektní (z reál-experimentu i z pouhého matematického odvození bez experimentu na papír) za předpokladu, že pokus bude vykonán v plochem euklidovském časoprostoru. (ve křivém čp by foton v interferometru nedoletěl do fixních zrcátek, ale mimo ně) Což znamená, že v dnešním globálním všude křivém časoprostoru (ale i křivém na mini-

škálách \dot{c}) už zrealizovat nejde, jen lokálně, a výsledky nebudou platit, ...vesmír pro tento experiment, (potažmo pro STR, potažmo pro OTR ... potažmo pro celou kosmologii) by musel být do nekonečna plochý. Lze uvažovat o tom, že **v experimentu se pohybují i zrcátka v $\rightarrow c$ po křivých geodetikách** i foton po křivých geodetikách. http://www.hypothesis-of-universe.com/docs/da/da_005.gif . A lze opravdu rigorózně i dokázat, (v povědomí toho že časoprostor je všude křivý), že i Lorentzovy transformace **nejsou „skokovými transformacemi dat“** o poloze a času ze základní soustavy (pasované do klidu) do soustavy v pohybu, aby pak „data ukazovala“ relativnost času, relativnost hmotnosti i relativnost délek, ale že Lorentzovy transformace jsou v novém úhlu pohledu pootáčením soustavy „testovaného tělesa v pohybu“ od soustavy pasované do klidu, protože časoprostor je zakřivený sám o sobě. A dokonce s různou křivostí v čase svého stárnutí. Toto pochopení STR **jakožto pootáčení soustav** testovaného tělesa (po křivém \dot{c}) vzhledem k soustavě v klidu namísto „dnešních transformací“, je zásadní. Je-li to pravda, a bude-li takto Lorentzova transformace = pseudotransformace pochopena, že věrohodnější realitou-podstatou je pootáčení soustav v neeuklidovském reál-časoprostoru, pak povede taková úvaha k další k nové úvaze (k návrhu zatím neprověřenému). Pootáčení soustav (vzdalujícího se kvasaru, hvězdy Ia svíčky, či jiného sledovaného objektu), bude mít zásadní vliv na Hubbleho rozpínání, i na **nové pochopení PODSTATY rudých posuvů**, nové vyhodnocení podstaty. O rudém posuvu spektrálních čar se ví, že je prodloužením vlnové délky elektromagnetického záření na straně přijímače, v jeho rovině spektra, kde „čáry“ prezentují stop-stav emise škály vlnění ve stop-čase u emitenta a...a „posun“ sledovaných čar později na spektrálním stínítku u příjemce v čase „současnost“. **Toto prodloužení** vlnové délky vyslaného záření (stav emise **laboratorní**) vůči stavu vlnové délky „přijímané“ příjemcem, **lze přisuzovat** buď , podle **dnešních odsouhlasených** poznatků , tj. :

a) rychlosti vzdalování emitenta, která se mění, zvyšuje (nikoliv „pomocí“ zrychleného pohybu „tělesa-emitanta“, ale „skokem“..; čili doktrína Hubbleho zákona praví, že čím je objekt dál tím „má rychlost“-je stav rychlosti vzdalování, větší ...přičemž doktrína Hubbleho zákona $v=H \cdot d$ stanoví pouze lineární změnu, asi skokově), nebo

b) rozpínání prostředí, tj. samotného prostoru, ve kterém elektromagnetické záření putuje – Toto by řekl sbor fyziků, že jsou „odsouhlasené“ důvody rudého posuvu ve spektru příjemce.

Jenže podle **mé nové vize nové kosmologie** (neodsouhlasené fyziky) rudý **posuv čar ve spektru příjemce** může být „posuvem“ i z jiného důvodu-příčiny, např.

a) rychlost vzdalování emitenta **nemusí být** lineární změnou, tedy přímou úměrou mezi rychlostí „v“ vzdalování emitenta a vzdáleností „d“ emitenta, (v průběhu historie plynutí času, jeho možné změny tempa) jak stanovil Hubble rovnicí

$v = H_s \cdot d$..., kde dle H_s je -dle něho nepochybně- „stop-stavem“ v libovolném stáří Vesmíru ; dále :

b) Kosmologický rudý posuv ve spektru **nemusí být odvozen z vlivu „rozpínání“** časoprostoru (v radiálním směru z jedné jediné singularity do tří směrů prostoru), ale **může být -ten p o s u v ve spektru- z vlivu „rozbalování“** křivého 3+3D stavu časoprostoru mezi emitentem a příjemcem..., tedy rozbalování všude. (..což by mimo jiné přineslo novou hypotézu, že Vesmír se nerozpíná „z jednoho bodu = big-bangu“, ale rozbaluje se časoprostor „ze všech bodů“ = ve všech bodech \dot{c} .., a to i kdysi i dnes, tj. kdekoliv a kdykoliv a všude ; Vesmír „nepochází z bodové singularity“, ale jeho reál-stav započal „třeskem“ = **změnou stavu** předTřeskového plochého euklidovského, bez hmoty, bez polí, bez tempa plynutí času, bez rozbalování prostoru, do stavu poTřeskového. Začal „nebodovou lokalitou“ „v nekonečném euklidovském 3+3D \dot{c} “ tedy začal „lokalitou“, která je skoronekonečně velká = skoro nekonečně malá a která se startovala v podobě „horké plazmy = nesmírně křivý stav pouze dimenzí \dot{c} , to ještě není polévka v níž „plave“ hmota. O

singularitě nelze říci jak je velká vůči nekonečnému stavu 3+3D čp. Znamená to v nové kosmologii názor, že „změna stavu“ z předešlého v následný je skokovou změnou křivosti „nějak velké/malé čp lokality“ (v níž se bude realizovat „tok posloupnosti“ dalších změn symetrií v asymetrii a zpět, což povede k tvorbě hmotových elementů i atomů i molekul a sloučenin).

c) ..dokonce toho rozbalování prostoru se může konat v **proměnlivém/proměnném tempu plynutí času** mezi stop-stavem emise a stop-stavem příjemce, tedy, že **tempo plynutí času nemusí být po celou historii Vesmíru konstantní** ...a

d) lze k hypotéze o **rozbalování 3+3 dimenzí čp** na velkých škálách přidat myšlenku, že se tentýž čp : i s o u b ě ž n ě s r o z b a l o v á v á n í m „**zcvrkává-sbaluje**“ na škálách malých – planckovských, a to do : „vřící pěny“, „pěního se vakua“, což je „pojmový“ popis velmi křivých kompakťovaných dimenzí čp na planckovské úrovni ; vakuový stav křivosti dimenzí čp vypadá jako „pěna sbalených dimenzí“, v níž se rekrutují „páry částic – vlnobalíčků“ vůči sobě symetricky křivých dimenzí...“**páry**“ částic v počtu jedna miliarda k jedné „**sólo**“ částici, jež zůstane zamrznutým klonem „v realitě“ bez anihilace. (v poTřeskové plazmě zůstane tento „zamrznutý klon“ v neměnném tvaru-stavu navěky, elektron je navěky elektronem). Vakuový stav křivosti dimenzí je podobný plazmě po Velkém Třesku (rozdíl je jen v teplotě, ..proč nevím).

Na podporu mého důvodu ke 'vzniku' rudého **posuvu čar spektrálních „na stínítku“** Pozorovatele, je práávě STR svou podstatou „pootáčením“ soustav, které se dá matematicky dokázat, tj. soustavy „pohybujícího“ se tělesa (rakety, kvasaru, Ia hvězd, apod.) a soustavy Pozorovatele-Země „pasovaného do klidu“...; toto pootáčení soustav podložené a presentované samotnou STR, je pak silným argumentem na to, že globální čp je zakřivený a i „v čase“ jinak, rozbaluje se, a tedy proti Hubblemu probíhá nikoliv „rozpínání“, ale to „rozbalování“ čp...; rozbalování probíhá všude kolem nás, v našem pokoji v každém bodě čp, takže „neexistuje big-bang = jeden bod“. Velké třesky jsou tu všude ve vakuu na pod-planckovských škálách. Křivý globální stav časoprostoru je pak dále silným argumentem na to, že

e) „vlastní soustava“, v níž bylo vysláno záření emitentem, byla ve „stop-čase“ pootočena vůči „domácí soustavě“ Pozorovatele v klidu a...a v tomto stavu pootočeném ta soustava „odletěla spojena se zářením“ a tím a tak potom po dopadu na stínítko prezentuje onen rudý posuv „na spektru příjemce“, i přestože signál putováním od emitenta k pozorovateli částečně kopíroval křivost globálního čp, ale hlavně že jejich natočení soustav (emitenta a Pozorovatele) zůstalo po emisi už nedotknuté, konstantní (v prostředí jiné glob. křivosti čp) ; „rozbalování křivosti čp“ v toku času je nějaké, zřejmě v globálvesmíru parabolické a pootáčení soustav se letem k nám po této parabole neměnilo...ale posuv mohl být ovlivněn také (!)

e) různým tempem plynutí času od emise do příjmu „přijímače“.

Resumé : Přináším tu v tomto výkladu sérii námětů, tedy spoustu „sekundárních možností“ o **stejně (byť neprověřené) kvalitě** jako současný „prověřený“ zákon Hubbleův a tedy realistické možnosti jiného vyhodnocení rudých posuvů, i přehodnocení „radiálního rozpínání“ čp a tím pádem i zrození Vesmíru v „jediném bodě“, v němž prý vznikl Vesmír. Může to být že vesmír vzniká stále...první „singularita“ se jeví jako „první a největší TŘESK“, další „třesky“ jsou menší a menší, ale počet jich stoupá-rostе (podobně jako $x \cdot y = \text{const.}$ - hyperbola.).

Je tu nová doktrína : **Pokud se prokáže že** rudé posuvy jsou **chybně vyhodnocovány** a zamítne se Hubbleho radiální rozpínání a zamění se za smysluplnější ROZBALOVAVANI časoprostoru na velkoškálách a sbalování na planckovských škálách do „vřícího vakua“ kde se rodí geony-vlnobalíčky-klubíčka... „klubíčka smotaných-kompakťovaných dimenzí

dvou **veličin Délka** (má tři dimenze) a **ČAS** (má také tři dimenze) , ... **pak se takový poznatek** automaticky přesune/přenesse do roviny **další hypotézy**, tj., že takto „smotané-zavinuté“ dimenze do klubiček-vlnobalíčků jsou svou podstatou práááá vě těmi elementárními hmotovými částicemi, které se v genezi do sebe „vklíňují“, aby prostoduše sestavovaly atomy, molekuly, sloučeniny až...až tu živou hmotu. - **Vesmír je dvouveličinový, hmota je realizována „klubičkováním“ čp 3+3Ddimenzí veličin ČAS a DELKA.**

Tato kniha **nové kosmologie** tímto nekončí. Je potřeba rozpracovat všechny etapy. Vracím se proto do té, která je-stojí po Třesku – stav horkého plazmatu. Začnu ukazovat jak krásnou logickou paralelou je moje vize „dvouveličinová“ vůči soudobé podobě výkladu geneze Vesmíru a vzniku v něm hmoty. Obě kosmologie budou jako bratr se sestrou, žádná fantasmagorie, budu porovnávat.

pokračování příště .., už jsem nesmírně unavený, .. (z 95% unavený psychicky čtyřicetiletým bojkotem HDV)

HDV je nejdéle bojkotovanou neporaženou hypotézou, kterou kdy člověk vědě předložil.
JN, 16.01.2020